

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

การศึกษาเรื่องผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้นต่อความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติกรณีขี้รถขณะเมาสุราเป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยใช้แบบแผนการวิจัยเชิงทดลองสองตัวประกอบแบบวัดซ้ำหนึ่งตัวประกอบเพื่อศึกษาผลของการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้นที่มีต่อความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติซึ่งถูกคุมความประพฤติ เนื่องจากกระทำความผิดในฐานความผิดขี้รถขณะเมาสุรา โดยศาลมีคำพิพากษาให้รอลงโทษหรือรอลงโทษไว้แล้วดำเนินการคุมความประพฤติ

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้ ได้แก่ ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดขี้รถขณะเมาสุราที่อยู่ภายใต้การควบคุมและสอดส่องของสำนักงานคุมประพฤติประจำศาลจังหวัดพระโขนง โดยเลือกกลุ่มตัวอย่างด้วยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) จากผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดขี้รถขณะเมาสุราที่มีคะแนนจากการทำแบบวัดความสุขตั้งแต่ 99 คะแนนลงไป ซึ่งหมายความว่ามีความสุขน้อยกว่าผู้ถูกคุมความประพฤติรายอื่น ๆ และ สุ่มใจเข้าร่วมการทดลอง จำนวน 30 คน และสุ่มเข้ากลุ่ม (Random Assignment) โดยการจับสลากเพื่อแบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 15 คน และกลุ่มควบคุม 15 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการทดลองประกอบด้วยแบบวัดความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติ และโปรแกรมการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น โดยให้กลุ่มทดลองได้รับ โปรแกรมการให้คำปรึกษา จำนวน 7 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที และเก็บข้อมูลโดยการวัดความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติใน 3 ระยะ คือ ระยะก่อนการทดลอง ระยะหลังการทดลอง และระยะติดตามผล จากนั้นนำข้อมูลมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการวิเคราะห์

สมมติฐานในการวิจัย

1. วิธีทดลองกับช่วงเวลาของการทดลองมีปฏิสัมพันธ์ร่วมต่อความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติ
2. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดขี้รถขณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้นมีความสุขในระยะหลังการทดลองแตกต่างกัน

3. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดซ้ำซึ่งรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษามตามทฤษฎีเน้นทางออก มีความสุขในระยะติดตามผลแตกต่างกัน

4. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดซ้ำซึ่งรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น มีความสุขในระยะหลังการทดลองแตกต่างกับระยะก่อนการทดลอง

5. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดซ้ำซึ่งรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น มีความสุขในระยะติดตามผลการทดลองแตกต่างกับระยะก่อนการทดลอง

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิธีทดลองกับช่วงเวลาของการทดลองมีปฏิสัมพันธ์ร่วมต่อความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดซ้ำซึ่งรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษามตามทฤษฎีเน้นทางออก ระยะสั้นมีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดซ้ำซึ่งรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษามตามทฤษฎีเน้นทางออก มีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะติดตามผลแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดซ้ำซึ่งรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น มีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลองแตกต่างกับระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดซ้ำซึ่งรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น มีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะติดตามผลการทดลองแตกต่างกับระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อภิปรายผล

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยอภิปรายผลการวิจัยตามสมมติฐาน ดังนี้

1. การทดสอบปฏิสัมพันธ์ระหว่างวิธีการทดลองกับระยะเวลาของการทดลอง พบว่ามีปฏิสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวคือ

ระยะก่อนการทดลอง ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขบขันขณะเมาสุราที่กลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น และผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขบขันขณะเมาสุราที่กลุ่มควบคุม มีคะแนนเฉลี่ยความสุขไม่แตกต่างกัน แต่ในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผลได้ผลที่ต่างออกไป นั่นคือ ผู้ถูกคุมความประพฤติกลุ่มทดลองที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น มีความสุขสูงกว่าผู้ถูกคุมความประพฤติกลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 3 ซึ่งการวิจัยนี้ดำเนินการทดลองตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น โดยดำเนินการให้คำปรึกษาแก่ผู้รับคำปรึกษาจำนวน 7 คนละ 7 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที ระหว่างการให้คำปรึกษาแต่ละครั้งห่างกันเป็นเวลา 1 สัปดาห์ ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ แมค โดเนลด์ (Macdonald, 1994 cited in O'Connell, 2005, p. 5) ที่แสดงว่าผลลัพธ์ทางบวกของการให้คำปรึกษามีความสัมพันธ์กับระยะเวลาของกระบวนการให้คำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และสอดคล้องกับการศึกษาของ สแกน (Scan, 2002) ที่ทำการศึกษาประสิทธิภาพและประโยชน์ของการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นในกลุ่มนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่อยู่ในกลุ่มเสี่ยง ผลการศึกษาพบว่ากลุ่มที่ได้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นมีเกรดเฉลี่ยที่สูงขึ้นกว่ากลุ่มที่ไม่ได้รับคำปรึกษา

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขบขันขณะเมาสุราที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น จำนวน 7 ครั้ง ครั้งละ 45 นาที สัปดาห์ละ 1 ครั้ง ติดต่อกัน 7 สัปดาห์ มีคะแนนเฉลี่ยความสุขสูงกว่าผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขบขันขณะเมาสุราที่กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับคำปรึกษา แสดงให้เห็นว่าวิธีการทดลองกับระยะเวลานั้นส่งผลร่วมกันต่อความสุข โดยผู้ถูกคุมความประพฤติในกลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยความสุขสูงขึ้นกว่าในระยะก่อนการทดลองทั้งในระยะหลังการทดลองและระยะติดตามผล

2. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขบขันขณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้านทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาด้านทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้นมีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลองแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขบขันขณะเมาสุราที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นมีคะแนนเฉลี่ยความสุขสูงกว่าผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขบขันขณะเมาสุราที่กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นในระยะหลังการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 5 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 2 ทั้งนี้ เนื่องจากการที่บุคคลจะมีสุขภาพจิตดีหรือมีความสุขได้นั้น จะต้องไม่ยึดติดกับอดีต หรือ สภาพปัญหา ดังที่ แกลสเซอร์ (Glasser, 2003 cited in Corey, 2005, p. 320) กล่าวว่าไว้ว่าการให้ความสำคัญกับอดีต หรือ สภาพปัญหาที่เกิดขึ้นทำให้ผู้รับคำปรึกษาเป็นการกั้นไม่ให้ผู้รับคำปรึกษาพบกับความพึงพอใจในสถานการณ์ปัจจุบัน

ที่เผชิญอยู่ ซึ่งถ้าผู้รับคำปรึกษาสามารถเป็นอิสระจากสภาพของปัญหาได้แล้ว ผู้รับคำปรึกษาจะพบกับความสุข ซึ่งการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นมีพื้นฐานแนวคิดที่มุ่งให้ความสนใจกับความเป็นไปได้ใหม่ ๆ ที่สามารถเกิดขึ้นได้ และมุมมองใหม่เกี่ยวกับคน รวมถึงทางเลือกต่าง ๆ ในชีวิตของผู้รับคำปรึกษา โดยไม่ได้มุ่งเน้นการวิเคราะห์สภาพปัญหา หรือ การแก้ไขปัญหาลักษณะที่กล่าวมาจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไม่จมกับสภาพปัญหาและสามารถพัฒนาเป้าหมายในการรับคำปรึกษาซึ่งจะทำให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถหาทางออกที่เหมาะสมกับคนได้ผ่านวิธีการต่าง ๆ ซึ่งใช้ในการวิจัยนี้ เช่น การสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อยกเว้น (Interviewing for Exceptions) โดยวิธีการนี้จะให้ผู้รับคำปรึกษาระลึกถึงประสบการณ์ที่เกิดขึ้นและอธิบายสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นใหม่ ซึ่งจะทำให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการตระหนักรู้ถึงความแตกต่างระหว่างช่วงเวลาที่เกิดปัญหาและช่วงที่ไม่เกิดปัญหาว่าแตกต่างกันอย่างไร ซึ่งจะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถเชื่อมโยงช่วงเวลาที่ไม่เกิดปัญหากับทางออกได้ นำมาซึ่งการตระหนักรู้ถึงทางออกของปัญหา (O'Connell, 2005, p. 34) ดังที่ เบิร์ก (Berg, 1991 cited in de Shazer, 1994) กล่าวว่า การที่ผู้รับคำปรึกษาสามารถระบุทางออกได้นั้นจะเป็นประโยชน์อย่างมากในการทำความเข้าใจว่าอะไรที่ทำให้ผู้รับคำปรึกษาประสบความสำเร็จหรือล้มเหลวในการจัดการกับปัญหาที่ผ่านมา สำหรับอีกวิธีการหนึ่งที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการให้คำปรึกษาเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถสร้างทางออกของตนได้ คือ คำถามมหัศจรรย์ (Miracle Question) ซึ่งคำถามมหัศจรรย์ถือได้ว่าเป็นหัวใจสำคัญของวิธีการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นนี้ เพราะการใช้คำถามมหัศจรรย์จะช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถกำหนดทิศทางของอนาคตตนได้ โดยการให้ผู้รับคำปรึกษาอธิบายความเป็นไปได้ต่าง ๆ ที่จะเกิดขึ้นในชีวิตเมื่อปัญหายุติลง (O'Connell, 2005, p. 35) ดังเช่น

ในกรณีของผู้รับคำปรึกษารายหนึ่งที่เข้าร่วมการทดลองให้นามสมมติว่า เธอ ผู้วิจัยพบว่าผู้รับคำปรึกษามีความรู้สึกไม่พอใจเกี่ยวกับการรายงานตัวกับพนักงานคุมประพฤติเจ้าของสำนวน ซึ่งผู้วิจัยได้ใช้วิธีการสัมภาษณ์เกี่ยวกับข้อยกเว้น เพื่อค้นหาข้อยกเว้น คำถามมหัศจรรย์ การให้ความหมายใหม่ และการมอบงานเพื่อช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสามารถหาทางออกของตนได้ เมื่อเสร็จสิ้นกระบวนการให้คำปรึกษา ผู้รับคำปรึกษาแจ้งว่าในช่วงแรกที่ถูกถามด้วยคำถามมหัศจรรย์ ผู้รับคำปรึกษาไม่สามารถตอบคำถามได้ แต่เมื่อผู้วิจัยยอมรับความคิดเห็นและให้เวลา ก็สามารถอธิบายถึงความแตกต่างได้ ซึ่งผู้รับคำปรึกษากล่าวอีกว่า วิธีการที่ผู้วิจัยถามคำถามต่าง ๆ โดยให้เปลี่ยนมุมมองที่มีต่อปัญหาและให้จินตนาการตามสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นในการมารายงานตัว รวมทั้งมอบงาน โดยให้เข้าไปพูดคุยกับพนักงานคุมประพฤติเจ้าของสำนวน โดยที่ตนเองรู้สึกผ่อนคลายและมีความสุขตามที่จินตนาการไว้ ช่วยให้ตนสามารถที่จะเข้าใจถึงความแตกต่างของช่วงที่เกิดปัญหา และ ไม่เกิดปัญหาได้ ซึ่งทำให้สามารถมารายงานตัวกับพนักงานคุมประพฤติเจ้าของสำนวนได้โดยไม่เกิดปัญหาแต่อย่างใด

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นส่งผลให้ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดข้อบรรณเมาสุราที่ได้รับคำปรึกษามีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลองแตกต่างกับผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดข้อบรรณเมาสุรา กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับคำปรึกษาอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดข้อบรรณเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาด้านแนวทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น และกลุ่มที่ไม่ได้รับการให้คำปรึกษาด้านทฤษฎีเน้นทางออก มีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะติดตามผลแตกต่างกัน ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานความผิดข้อบรรณเมาสุราที่ได้รับคำปรึกษากลุ่มเน้นทางออกระยะสั้นมีคะแนนเฉลี่ยความสุขสูงกว่ากลุ่มควบคุมในระยะติดตามผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 6 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 3 ทั้งนี้เนื่องจากโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาไม่จมอยู่กับอดีตที่ผ่านมาและให้ความสำคัญกับเป้าหมายในอนาคตที่เป็นไปได้ ซึ่งเมื่อผู้รับคำปรึกษาเป้าหมายที่ชัดเจนและสามารถทำได้แล้ว ย่อมจะมีพฤติกรรมที่สอดคล้องกับเป้าหมายที่ตนเองนั้นกำหนดขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดแบบแอคเคอร์เรี่ยน ที่มีพื้นฐานแนวคิดว่า พฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลล้วนถูกชักนำด้วยความคิดเกี่ยวกับเป้าหมายหลักของตน (Corey, 2005, p. 96) และยังสามารถอธิบายได้อีกว่าการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาเกิดการรู้คิด (Cognitive) ใหม่ ซึ่งเมื่อบุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงการรู้คิดแล้ว ย่อมนำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงความรู้สึก และพฤติกรรมตามมาด้วย ดังเช่น ในกรณีของผู้รับคำปรึกษารายหนึ่งที่เกี่ยวข้องการทดลองให้นามสมมติว่า บี ผู้วิจัยพบว่าผู้รับคำปรึกษาที่มีความคับข้องใจไม่สามารถยอมรับการทำงานบริการสังคม หรือ สาธารณประโยชน์ได้ เพราะคิดว่าการกระทำผิดของตนไม่ได้ร้ายแรงแต่อย่างใด ซึ่งแม้ว่าพนักงานคุมประพฤติจะได้อธิบายชี้แจงว่าการทำงานบริการสังคมหรือสาธารณประโยชน์ มีความวัตถุประสงค์เพื่ออะไร และมีความสำคัญอย่างไร แต่ผู้รับคำปรึกษานามสมมติ บี นี้ยังมีมุมมองว่าเป็นการเสียเวลาการทำงานของตนและไม่จำเป็นต้องมีเงื่อนไขในการคุมความประพฤติ ซึ่งเมื่อผู้ให้คำปรึกษาได้ใช้วิธีการต่าง ๆ เช่น การใช้คำถามห้สำรวจ การให้ความหมายใหม่ (Reframing) จนเมื่อผู้รับคำปรึกษานามสมมติ บี ได้ให้ความหมายใหม่ และกล่าวกับผู้วิจัยว่า “การทำงานบริการสังคมก็ดีเหมือนกัน เพราะจะได้รู้ว่าครั้งหนึ่งเราได้ทำพลาดอะไรไป ได้เรียนรู้ชีวิตในอีกรูปแบบหนึ่งที่ไม่เคยประสบมาก่อน จะได้ไม่ซ้ำรอยหลังจากไปดื่มมาอีก และจะเก็บไว้เป็นประสบการณ์สามารถนำไปเตือนคนอื่นได้ว่าก่อนจะทำอะไรต้องไตร่ตรองดูให้ดี เพราะถ้ามันไม่จบแค่การคุมความประพฤติ แต่ไปเกิดอุบัติเหตุหรือชนใครเข้ามันจะเสียหายมากกว่านี้” จากที่กล่าวมาก็จะเห็นว่าผู้รับคำปรึกษานามสมมติ บี ได้ให้ความหมายใหม่ (Reframing) กับสถานการณ์ที่ตนต้องเผชิญนั้นคือการทำงาน

บริการสังคม หรือ สาธารณประโยชน์ ซึ่งช่วยให้ผู้รับคำปรึกษารายนี้สามารถทำงานบริการสังคม และสาธารณประโยชน์ครบถ้วนตามกำหนดเสร็จสิ้นไปได้ด้วยดี

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นส่งผลให้ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุราที่ได้รับคำปรึกษามีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะติดตามผลการทดลองแตกต่างกับผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุรา กลุ่มควบคุมที่ไม่ได้รับคำปรึกษาอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุรา ที่ได้รับการให้คำปรึกษาคตามทฤษฎีเน้นทางออกระยะสั้น มีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลองแตกต่างกับระยะก่อนการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุราที่ได้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นมีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ดังตารางที่ 8 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 4 ทั้งนี้เนื่องจากผู้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นจะสามารถสร้างทางออกของตนได้ผ่านการวิธีการต่าง ๆ ในกระบวนการให้คำปรึกษา ดังเช่นผลการศึกษาของ แฟรงคลิน และคณะ (Franklin et al., 2001) พบว่า การให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นส่งผลทางบวกต่อพฤติกรรมอันเป็นปัญหาในการเรียนของนักเรียนกลุ่มพิเศษในระยะหลังการทดลอง ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นส่งผลให้ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุราที่ได้รับคำปรึกษามีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลอง และระยะก่อนการทดลองอย่างแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตจากตารางที่ 10 ซึ่งแสดงว่าผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุราที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นมีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะหลังการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน จึงกล่าวได้ว่า การให้คำปรึกษาแบบปกติสามารถเพิ่มความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติในระยะหลังการทดลองได้ แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเอฟ (F) ในตารางที่ 7 และตารางที่ 9 แล้วพบว่าค่าเอฟ (F) ของผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุรากลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นเท่ากับ 197.87 และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบปกติค่าเอฟ (F) เท่ากับ 5.15 จึงอาจกล่าวได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าการให้คำปรึกษาแบบปกติในระยะหลังการทดลอง

5. ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุราที่ได้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นมีความสุขในระยะติดตามผลการทดลองแตกต่างกับระยะก่อนการทดลอง ผลการวิจัยพบว่า ผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดขั้บรณณะเมาสุราที่ได้รับคำปรึกษา

แบบเน้นทางออกระยะสั้นมีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะติดตามผลสูงกว่าระยะก่อนการทดลอง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ 5 ดังตารางที่ 8 เนื่องจากการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นสามารถช่วยให้ผู้รับคำปรึกษาสร้างทางออกของตนได้ ซึ่งแม้ว่าจะทำการวัดความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติกลุ่มทดลองในระยะติดตามผลซึ่งห่างจากระยะหลังการทดลองเป็นเวลา 15 วัน แต่ทางออกของปัญหานั้นก็มีได้หายไปผลลัพธ์ย่อมแตกต่างจากการวัดผลในระยะก่อนการทดลองที่ผู้รับคำปรึกษายังไม่ได้ค้นพบทางออกเองปัญหา ซึ่งตามทฤษฎีการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นมีมุมมองว่าในระยะก่อนที่ผู้รับคำปรึกษาจะมารับคำปรึกษานั้น จะเป็นช่วงเวลาที่ผู้รับคำปรึกษาจมอยู่กับภาวะวิเคราะหสภาพปัญหา ที่ตนเผชิญและไม่สามารถหาทางออกได้ แต่เมื่อผ่านกระบวนการให้คำปรึกษาไปและผู้รับคำปรึกษาสามารถหาทางออกได้ ผู้รับคำปรึกษาจะไม่กลับมาให้ความสนใจกับปัญหาที่เกิดขึ้นอีกแต่จะให้ความสำคัญกับทางออกที่ตนสร้างขึ้น ดังที่ โอ คอนเนลล์ (O'Connell, 2005, pp. 43 - 44) กล่าวว่า เมื่อผู้รับคำปรึกษามาเริ่มมาขอรับคำปรึกษานั้นเปรียบได้เหมือนกับอยู่บนเกาะของปัญหา (Problem Island) ซึ่งผู้รับคำปรึกษาไม่รู้ว่ตนเองได้ใช้เวลาไปบนเกาะนี้มากน้อยเท่าไรแล้ว แต่เมื่อผู้ให้คำปรึกษาสามารถทำให้ผู้รับคำปรึกษาไว้วางใจได้แล้ว ผู้รับคำปรึกษาจะยินยอมให้ผู้ให้คำปรึกษาก้าวเข้ามาสำรวจเกาะของปัญหา และผู้ให้คำปรึกษาจะใช้คำถามเพื่อสร้างทางออก ในการชักชวนให้ผู้รับคำปรึกษาเข้ามาสู่เกาะของทางออก (Solution - focused Island) ซึ่งเมื่อผู้รับคำปรึกษาได้เข้ามาสำรวจเกาะของทางออกแล้วพบว่ามีความรู้สึกลงมาต่อเกาะนี้ ผู้รับคำปรึกษาจะรู้ว่าที่ใดเป็นที่ที่ดีสำหรับตนและอยุ่กจะหนีออกจากเกาะของปัญหาที่ตนเคยอยู่ จากที่กล่าวมาจึงสรุปได้ว่าเมื่อผู้รับคำปรึกษาเข้าใจว่าทางออกที่ดีสำหรับตนคืออะไรจึงไม่จำเป็นต้องกลับไปให้ความสำคัญกับสภาพปัญหาที่เคยเกิดขึ้นอีก ซึ่งในที่นี้ได้ทำการวัดความสุขจึงพบว่าผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดบรรณจะมาสุราที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น ซึ่งมีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะติดตามและระยะก่อนการทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อย่างไรก็ตามมีข้อสังเกตจากตารางที่ 10 ซึ่งแสดงว่าผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดบรรณจะมาสุราที่ไม่ได้รับคำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น มีคะแนนเฉลี่ยความสุขในระยะติดตามผลการทดลองสูงกว่าระยะก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เช่นกัน จึงกล่าวได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบปกติสามารถเพิ่มความสุขของผู้ถูกคุมความประพฤติในระยะหลังการทดลองได้ แต่เมื่อพิจารณาจากค่าเอฟ (F) ในตารางที่ 7 และตารางที่ 9 แล้วพบว่าค่าเอฟ (F) ของผู้ถูกคุมความประพฤติในฐานะความผิดบรรณจะมาสุรา กลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นเท่ากับ 197.87 และกลุ่มที่ได้รับการให้คำปรึกษาแบบปกติค่าเอฟ (F) เท่ากับ 5.15 จึงอาจกล่าวได้ว่าการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นให้ผลลัพธ์ที่ดีกว่าการให้คำปรึกษาแบบปกติในระยะติดตามผลการทดลอง

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

จากการศึกษาพบว่าโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นสามารถเพิ่มความสุขของผู้ถูกกลุ่มความประพฤตินฐานความผิดชั่วร้ายได้ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่า การให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นนี้ จะต้องใช้ความรู้และความเข้าใจตามแนวคิดทฤษฎีนี้เป็นอย่างมาก เช่น คำถามปาฏิหาริย์ (Miracle Question) เป็นต้น ดังนั้นผู้ที่แนะนำวิธีการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้นไปใช้ให้เกิดผลได้นั้น จะต้องมีการศึกษาและฝึกปฏิบัติตามแนวคิดทฤษฎีดังกล่าวมาเป็นอย่างดีจึงจะทำให้เกิดผลลัพธ์ที่มีประสิทธิภาพได้

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาโดยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น ไปใช้ในการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างอื่น ที่ไม่ใช่ผู้ถูกกลุ่มความประพฤตินเนื่องจากกลุ่มตัวอย่างแต่ละประเภทมีบริบททางสังคมที่แตกต่างกัน เช่น การนำไปทดสอบใช้กับบุคลากรในองค์กรธุรกิจ
2. ควรมีการศึกษาโดยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น ไปใช้ในการทดลองกับจิตลักษณะอื่นที่มีความสัมพันธ์ต่อการพัฒนาบุคคล เช่น การมุ่งอนาคต แรงจูงใจ ใฝ่สัมฤทธิ์ และ 5 บุคลิกภาพหลัก เป็นต้น เพื่อช่วยให้เกิดข้อค้นพบใหม่ทางวิชาการที่สามารถนำไปใช้ช่วยในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์และประเทศต่อไปได้
3. ควรมีการศึกษาโดยนำโปรแกรมการให้คำปรึกษาแบบเน้นทางออกระยะสั้น ไปใช้ในการให้คำปรึกษาแบบกลุ่ม เนื่องจากอาจได้ผลการศึกษาที่แตกต่างออกไปจากงานวิจัยนี้